

V ČIGAVEM POLDNEVU

V čigavem poldnevu ljubezni
sva zamedila poljube?
Na drugi strani bivanj
so milostne sence.
Čarovnija upanja
napolnjuje zatohlino notranjih vodnjakov,
ki sva jih s čudeži izkopala.
Spoznajva zdaj svoje rane
in dajva si bisernice v oči.
Nič ni več večno
v svetu razsutosti.
In vlak, ki sva ga čakala,
je odpeljal v napačno smer.
Neizmirno lepe so tvoje sanje.
Začrkovala si jih v babilonske stolpe.
Čigav poldan ljubezni
sva zazvonila?
Pozabila sva pomladi
v grčastih starih drevesih.
Glej, poldan zvoni.
Zaprem naoknice
in popostujem tvojo senco v sebi.

TAKO SUVERENO STOPAŠ

Tako suvereno stopaš
v zmedlen dan.
Tvoja senca
še dolgo počiva v oleandrih.
Nobenega čara nima dan,
če ti suvereno ne prideš
po svojo senco v oleandre.
Tiha hodovka si,
ki lomi megle v praproti ...

SENENI OBLAKI

Zaklesane gube
pod oblakom sena.
Trnje v srcu...
Zvonovi molzejo tišino.
Pripeka se je zbrala
v zasoparjeni globeli.
Divje češnje
so pogostile vse ptice.
Dan je še ena vroča kaplja
v brezimeni minulosti.
Pijane besede
sedajo v ograbke.
Nekaj senc
se zalize čez goljavo.
Prepozno
za preštevanje vseh žalosti.
Nič več ni
senenih oblakov.

ABECEDA KAMNA

Abeceda kamna
je izklesala dušo hiše.
Višina neba
nad zadnjo željo...
Žerjavica
in lovorjev list...
Tanke noge,
godba za hribom,
murni v glavi,
škripavi les,
pozabljena pajčevina
in neukrotljive noči.
Zdaj sem sad vsega:
razpadek
zmnožek
odštevek
in ničla v zaporedju
in črka
v abecedi kamna.

TA MINLJIVA ZRNJA

Ne glej te svetlobe,
ki lije skozi doline,
pozabljene
na suhi dlani,
ki je še davi česala
vshičene trave.
Ne glej skalnine
v mojem očesu.
Ta minljiva zrnja...
Ne, ne, nič ni božjega
v jutranji halji,
v prestižu.
Zdaj ne glej več,
dovolj si videla
in nič razumela.

NEKAJ JE UMRLO V TEJ POKRAJINI

Še zadnji orli
zdaj zbirajo nebo
v luži
zazelenele pokrajine.
Ognjeni angeli
sedijo v udobju brezumja.
Črke ne pišejo več o jutru,
ki je dišalo po maku.
Prepir vetra s kamnom
je splahnel v večer,
razbit v temne tančine.
Nekaj je umrlo
s tistim klokotanjem voda v pokrajini!

ČRNI LABODI

Čas zacveteva
v olesenelem porčelju
čudne palače.
Vse pravljice
se začnejo – nekoč je bilo.
Vsa rojstva
so določena z nekoč.
V palači sveti luč.
Nekdo tam notri tke,
tke in tke nekaj večnega.
Črni labodi
so naselili ribnik.
Črni labodi so tam,
črni nasmehi neba,
črno veselje srca.

SPREJMI BESEDO

Usahlina jutra
v marmornati skodelici.
Sprejmi besedo,
ki te je naučila doumeti,
da si preprosta domišljavka.
Pospravi prospekte vseh bogov
in navodila za nemogoče diete.
Samo besedo potrebuješ,
samo besedo,
ki je sonce v zanebju zavesti.

POKRAJINA NA ČELU LEPOTICE

Preprosta pokrajina
na čelu lepotice,
ki spi na obali.
Marjetica otroštva
se ji je zasejala v nadržja.
Jaz jo bom poljubil
na ozvezdje njenega dočutevanja – na pege.
Nekdo zraste v zadovoljstvo,
nekdo usahne,
le marjetica
vsako leto pride do sonca.

A VZELA SI LE CIPRESE

Kdaj so se postarale te ciprese,
vitke ciprese v votlini mojega jutra.
Prišla si s kodrastim oblakom v laseh...
Naselila sva obrežja vseh voda...
Ti si sedaj svetloba časa
jaz sem kozarec v roki.
Poglej, na predpražniku dneva
so pustili šopek vseh možnosti.
Naj ti violina ubije glas ulic,
ki sva jih prevarala.
S prsti razgneti otroštvo
in ga vtisni v plastelin.
Tisto okno zdaj drugemu kaže obraz dneva.
In jaz zdaj shuljeno stopam v cipresaste rese jutra.
Tisti večer, ah tisti večer,
mi je vrnil svilo nekdanjosti.
Lahko ti bi bil razdan,
a si vzela le cipreso
iz mojih votlih juter.

IZČIŠČEN OD BREZPOTJI

Izčiščen od brezpotji,
od pogledov v njene mavrice,
počivam na meglicah.
Počiva tudi kamen v meni.
Ne želi si višin, kuščar močvirja...
Zbegano krožijo orli nad mano
in sipljeje resnice
na prazne gredice mojih iluzij.
Skozi cerkvena vrata
zaganja veter neustavljivo pesem
in ugaša svečavo molivcev.
Za kamnitim križem čakaš.
Usoda neba si!
Poromaj čez oblake,
nadrobi žerjavico v moje dlani,
da bom začutil poljube večnosti.
Izčiščen od brezpotji
sem postal pomlad v trsju
in sem postal luč v lubju samotnega hrasta.

PRAZNIK DRŽAVNOSTI

Vibracije časa
so, res so se natkale
v katakombi bukvarne.
Nad vsem je hrup.
Zastave medlo sijejo.
Zavest morda počiva
v začarani hiši.
Kdo ste, krojači
čudni vrani
inžinirji največjih topov
pečarji,
sodarji za Renska vina
in filistri
in dobičkarji,
mi pa
prgišče za diplomatsko taktiko.
Ne štejte tisočletji
in mrtvih senc,
ki vam hladijo
neprijazen popoldan.
Zgodovino ste si
akademske napisali
in vse tiste,
nikoli preštete, izbrisali.
Tako je zdaj
v srcu moje države.

KO ANGELI PADAJO V SVOJA ZRCALA

V noči,
ko angeli
padajo v svoja zrcala,
mi z ustnicami
netiš ognje.

Vzrdhtevas
sred snegov.
Z vijoličastimi cvetovi
jemleš strahove
praznim vejam.

Poiščiva si
pomladno zavetje
v škarpah
pri modrasih;
naj še nama oluščijo kože.

Vzemi me
v tvoje ničje.
Prebodi me
s turkizno svetlobo
hladnih tolmunov.

V noči,
ko angeli padajo
v svoja zrcala,
mi pridi naproti
z zvarkom vseh juter.

IN ZDAJ VEŠ...

Kakšne lune
zdaj sijejo v tvojih očeh?
Razpuščenih las
si pometala obzorje.
Z verigo strasti
si uklenila divje bojevnike.
In čisto majhna okna
so zdaj tvoja velika slikanica.

Zavrgla si strast mednožja.
Zaobljubila si se samo denarju.
Trave so se te usmilile
in zdaj veš,
da si bila
v srcu belega boga,
v naročju beduna
in v spalnicah vseh carjev.

MRTVA VAS

V kamniti maternici
kamnite sanje...
Kamnita okna,
okamenelo oko,
nekega časa,
ki je okamenel v vsem.
Še kamniti vitezi
ne stražijo več
te pokrajine,
ki je nekoč vabila
gosposke lovske pse.
O kamnito trpljenje,
zarisano
v zarasle škarpe!
Kamnita volja
pa ni umrla
v trepetavici divjega časa.
Vse burje
bodo spet zaplesale
in s kamni zasvatovale.
Naredil si bom kamnite orglice,
da bom igral okameneli deklici.

KRUH SONCA

Kruh sonca se lepi
na razbolene dlesni.
Trnje in vino
in križi
in speči martinčki,
so slika opoldneva,
ki siplje zvonove
v raztrgane prsi.
Ne štejem več
vseh vodnjakov,
v katerih sem videl svoje obraze.
Mirno použijem ta opoldan
in gledam,
kako je nekdo zavezal zemljo in nebo.
Odlomim si še košček kruha,
košček sonca...

POTI MOLČIJO

Čudni simboli
namrežijo dneve v daritve.
Vsi vetrovi so se zbrali
pri kamnitem vzglavju
prvega naseljenca,
lačne pokrajine.
Potem so prišle puške,
sekire,
kletvice in molitve
in vojaške trobente.
Zdaj listje zašušteva
jesensko pesem.
Poti molčijo.
Okna so zazrta v nebo.
Ptice zobajo
še zadnji mrčes.
Trudno glavo
bom položil na mrtve trave.
Zaobljubil se bom zadnji svetlobi.
Izčrkoval bom jezo
in sir na mizi,
počrnel les vrat,
pa tudi češnjo,
ki se je osula vseh poletnih tegob.
Vsako poletje ima drugačno ime.
Vsaka ljubezen ima svoje poletje...
Vsaka pokrajina ima svoje začetje...
Vsaka beseda najde ustnice...

PREPOZNALA SVA SE PO NIHLJAJIH

Bele sledi vetra
so jokale v kamnitem oboku.
Tavajoče oči
so se mi ustavile
na črnih, spočitih, zadehljivih laseh.
Propoznala sva se po nihljajih,
ki so se rodili
že ob prvi luči.
Zdelo se mi je,
da je že odvrгла tiste ognje v sebi
in zahojena žita
in konje v dolini
in nasmeh zelene gore
in turške vezenine
in ornamentirana jutra v majhni hiši
in pravljico o kači in deklici.
Potem so ji rekli,
naj gre na sever, za življenjem!
Azija in ruska zima sta bili v nji,
a na ustnicah je bilo poletje.

SEVERNIK

Severnik danes trosi daritve.
Ti si zdaj hlad
a meni se sanja o južnih lepoticah.
Bo že res,
da si mi dala trnjavo rožo pod vzglavje
in si izhropla resnico,
ampak moja pot,
ni pot severnika na tvojem jeziku.

NOVE FILOZOFIJE

Trapist in gauda
in pršut,
pa mobitel
in zveneče ime.
Dva naslova
za isto usodo.
Akademijo so razprodali.
Vezalk ne delajo več.
Meči so usodni samo še v filmih.
In vse manj je otrok v peskovnikih.
Če hočeš ocvrt krompirček,
se ozri po ulici,
ga vohaš – rakotvorno olje.
Lubenice so spet poceni
od kar so se na Balkanu toliko stepli,
da se lahko spet pogovarjajo.
Jaz pa moram kupiti novo cedilo
za makarone.

ZADNJI OPAZOVALEC

Zadnji opazovalec trenutkov
zbira tiktakanje.
Ničvredne plaže spijo.
Oljčna senca spi na rokah,
ki so nek dopoldan
napletle nežnost
na hrbet trpinčenega zbiralca usod.

POZNAM TE VETER

Poznam te veter,
ti šepetalec
v vrbju,
pritrkovelec večernega bronca.
Ti, ki udarjaš na naoknice
težke trepalnice
mojega doma.
Poznam te poletni veter,
ti, ki ziblješ lahkobna dekliška krila
in nosiš vonj parfuma.
In trosiš pepel naveličanosti
in kličeš bogove razpokane žejne zemlje.
In iskriš oči
in napletaš sanje.
Mečeš se v črne brazde pozabe.
Poznam te veter, o poznam
in poj, da ne bodo pesmi same.

TA SVET JE PREVEČ REALEN

Puščoba na čelu,
v šegavih gubah.
Baročni smeh....
Zdaj si car njene palače
že jutri boš vratar
najinega obmestnega doma.
Ciganske oči....
V vetru bela tunika....
In kisel puding na mizi.
Pa časopisna sobotna priloga
in vojna za ime usode,
ki ti je dala plašne oči.
Ta svet je preveč realen.
Ta kruta resnica
tu, tu za čelom....
In ti si zdaj nekje v Evropi
z odvečnim obrokom masla
in mleko v konzervi
in kuješ novo življenje.
V drobnih vezeninah te je vsemanj.
V orientalskem vonju si zavonjala
svoja pratla.

TI PA S PRSTOM NA USTNICI

S prtom na ustnici
utišaj ptico v sebi.
Mrzli sever se igra
s tako nepomembno rečjo,
kot je nov nederček.
Teorija ljubezni
je zazidana za mrzlimi kamni.
Irske pravljice
in ob smetnjaku
prazne metadonske ampule.
In čisto nov klopuček v luži....
Na plakatu piše:
Ne stopaj na sončni medaljon
vžgan v moje prsi.
Ta Evropa,
vse te žice
in te konference
in te reference
in racionalizirane sanje.
Ti pa sama,
s prtom na ustnicah.
Je to poljub
vseh obljub?

NA USTIH MRMRAVICA...

Neizhrepnena,
nedoročena,
nedoumljena,
neiznežena,
neizrečena,
nevidna,
edina,
mila,
lepa,
prosojna,
v vetru svila,
na obrežju vrč svetila,
tako vsega žejna,
včasih bleđa,
v jutru samosvoja,
v noči razodeta,
na moji dlani drhtavica,
vsa poletna,
neskončno razgreta,
večna melodija,
prasvetnica,
stanovalka mojega srca,
teža na dnu dneva,
vzglavje neba,
smehljivo pomladna,
na ustnicah mrmravica,
v srcu strast kipeča,
v gibih nežno zarisana,
na vsa okna s pogledi zapisana,
si se prepoznala,
ali si črna ali rjava.
Čez ravnine boš prišla
me uklenila,
me izpela,
me povzdignila,
me imela, me grela,
me do neskončja zapeljala,
bila boš moja sojenica,
o bodoča,
a si že izginila!

V ČEM JE ŠE LEPOTA

Pršava svetloba
se je zalizala
v nemirne ustnice.
V čem je še lepota?
Čemu še sledijo čuti?
Tanka skroja časa
sledi zrcalu v očeh.
Celo zveri
so se sprijaznile
z obrokom pohlevnosti.
Na vrhu namišljene gore
je ostal en sam orel,
ki leno orje modrino.
Dremav dan
bo dokončal žive kipe,
ki so jih ideologi preoblekli.

ŠTELA SVA GOLOBE

Štela sva golobe:
dva bela,
štirje črni
in nekaj tistih
še iz otroških dni,
ki so prišli
v prvo jutro
v temnem mestu.

Štela sva golobe:
zdaj bele,
zdaj črne
in štela sva usode.
Potem sva bila nebo
za vse te golobe.

NE IŠČEM TE VEČ

Naročje zelenja
se ponuja v megličavo jutro.
Vse je od nekdanj.

Tiha upognjenost senc
mi siplje dan v oči.
Na poti v goščavo sem.

Neodkrita si še
v vsakem zrnju prisotna,
večna ura si.

Ko bom dihnil v zadnji dan,
bom vedel:
nikomur nisem bil darovan.

Ne iščem več vseh življenj
v katerih si ti,
ne iščem te, sam sem v sebi.

PADLI ANGELI LJUBEZNI

Padli angeli ljubezni
ne hrepenijo po zvezdah,
po violini,
po črni tišini,
po slepoti nagona.
Padli angeli ljubezni
se ne bojijo zmrzali v duši,
ko jo metulj strasti zapusti.
Padli angeli ljubezni
so mavrice v travi,
so nebo v črni kavi.

IZ ČIGAVIH SANJ SI ME OBISKALA

Iz čigavih sanj
so sezidane tvoje ure.
V očeh nosiš šibkost
mrtvih angelov.
V prsih ti diha jelen.
V čigave ladje
so razselili samotne vetrove,
ki v nočeh segajo v dupline spanca.
Iz katerih veder bova zajela ljubezen,
ki je siromašno oblečena stopila
v večne vrtove.
Iz čigavih sanj si me obiskala
in mi dala melodijo
in zelene večere
v zrcalu samotnih obrazov,
ki kot vesoljske golobice
lebdijo na ulici
mojega življenja.

POZABLJENE VIJOLICE

Pravljica o prvem zelenilu.
Na oknu smehljaj.
Ti mi daješ vijolice,
drobne vijoličaste kaplje
tvojega srca.
V belem papirju so usahnile
in zadišalo je po dežju solza.
In takrat sem vedel,
da je žalost doma v cvetju.

VEČNA URA SI

Naročje zelenja
se ponuja v megličavo jutro.
Vse je od nekdanj....

Tiha upognjenost senc
mi siplje dan v oči.
In ti si pot v goščavo.

Neodkrita si še
v vsakem zrnju pristna,
večna ura si.

Ko bom dihnil v zadnji dan,
bom vedel,
nikomur nisem bil darovan.

Ne iščem več vseh življenj
v katerih si ti.
Tako sama, o sama je zlatoba v meni.

NE POLAGAJ MRTVEGA LISTJA

Nebo v vitrini jutra....
Zbegane prepelice....
Ne polagaj mrtvega listja
na moje srce!
Zdaj je čas bolečine
v pokrajini davnega sonca.
Ne polagaj mrtvega listja....

POKLONITVE

Pokloniva se dozorelim penam
nadrobljenega morja,
ki odjemlje svetlino
zlecnjeni lepoti v očeh.

Pokloniva se višini glasu,
ki prebiva v cipresasti piščali,
tam za vrati,
kjer spijo nadišavljene lepoticice.

Pokloniva se zrcalu
zaslonjenim za veke neba,
tako prijazno poveznjenega čez popoldan,
ki usiha v odgnalih žitih.

Pokloniva se lahkobi,
ki se ziblje v trtinah listih
in se greje v čarno rdečem obrazu dneva,
mrmravo posutega s poljubi.

Pokloniva se večnemu,
ki biva v vsaki pori obstoja.
Večnemu, ki je spanec začetka.
Ah, ta miloba poklonjenega bivanja.

ZVONCA NI, POTRKAJ DVAKRAT

Užaljena prispeš na moj dvor.
Zvonca ni, trkaj dvakrat.
Zlomila si si upanje.
Ne joči v samoto drevoreda.
Ne meči svojih sanj
v mrtev ribnik mojega očesa.
O, moje staro srce
je bronasti boben
v tvojih rokah.
Tako minljiv sem
v črkovju zvezd,
v puščavi,
v škorpionovem ukleščju.
Zdaj, ko sva podrla ograde,
zdaj, šele zdaj so ostale naslade
na krožnikih vesoljne zabave.
In zdaj si ti živahna reka
v poljani,
a jaz sem mlaka
na krhki dlani.

KITAJSKA ČAJNICA V SANJAH

Metulji so prezeblo popadali
v mozaik najine ljubezni.
Na obraz se mi je zapisala neka zgodba,
v megličavo jutro vržena....
Risarski blok v vetru....
Čopiči in hrepenenje.
Kitajska čajnica,
pripeka na popku,
spogledljivo nebo v očeh.
Morebiti sem reka
pod mostom tvojih dlani.
Tako umirajo ljubezni,
v ničnost molitve,
z grenčino v ustih, ki
jo umijejo naslednji
naključni poljubi.

V ENEM ŽIVLJENJU JE VEČ ČASOV

Mrmravica večera
čez oblo naprsje....
Skale v srcu
so mrtvo mleko davnine.
Črne oči
se mi navihano nasmihajo,
zabliskujejo se v prvo svetlobo,
ko pastirji zvezd
pripravljajo prvi obrok.
S pesmijo budijo večnost,
ki spi v stekleni liliji,
v samotnem prostoru.
V enem življenju
je več časov
in v enem času
je več življenj.
Kar je hrepenečega,
je strnjeno v luči
na čelu dneva.

POLETNI VETER

Poznam te, veter,
ti
šepetalec
v vrbje,
ti pritrkovalec
večnega bronca.
Ti, ki divje udarjaš
na naoknice,
te težke veke
mojega doma.
Poznam te poletni veter,
ti ki ziblješ
lahkobo kril
in nosiš vonj parfumov
in trosiš pepel naveličanosti
in kličeš bogove suhe zemlje.
Poj veter, le poj,
da ne bodo pesmi same ta večer.

ČRNE MEDITERANSKE RUTE

Te črne mediteranske rute,
zastave
žalostne svečave.
Kdo odhaja v nov prihod?
Zelenomodro nebo na sliki
Kaplja v skodelico jutra.
Samotno nabrežje pleše
s ploskvijo iskrečega morja.
Ciprese v sanjah
in beli nedosegljivi oblaki
nad spokojnostjo obrazov.
Čigave so zgodovinske pokrajine,
tiste davne,
zarisane na lubju oljk.
S križem so zaznamovali usodo,
s kamni so sezidali tihoto.
A najprej je bila samo zemlja
in mogočna piščal neba.
Te črne rute, ti kamni, te ciprese,
te melodije vetra....

JAGODE IN LILJE

Poznam vas; te oči,
te plamene, te bajonete,
katerim ste ušli.
Črta v nebo.
Hlad v stari šoli.
Lilije na oknu,
jagode v plastičnih lončkih.
Jemo jih z vilicami.
Zdaj vem, da je v vsaki jagodi,
prva v vsaki, je hostija neba,
je sladkoba bivanja.
In edina modrost bi morala biti:
spoštuj sebe v drugem.

KARTE ČRNEGA PETRA

Mrzla srebrnina lune
vasuje na temnih oknih.
Valovi belih zametov
so bele sinusoide burje
v škarpeljasto noč.
Vse dobro in toplo
je že zdavnaj zamrlo v kamnih,
ki jih posest časa
še drži skupaj.
Nobena luč ne zapleše.
Vsi glasovi so tema.
Takšna je večnost
v zamrli hiši,
ki črni pod obzorjem
nekim davnih otroških sanj.
In na mizi so razmetane
karte črnega petra.

TIHOŽITJE S ČAJEM

Bela svetloba
je del žejajoče molitve
v prastarem molitveniku,
ki počiva v sotočju časov.
Zdaj že praprot
matematično dokazujejo.
In veselje
naj bi bilo samo odraz
kemijske znanosti.
Izpisek iz knjige bivanja,
bo najbrž prišel
na napačen naslov.
Domodroval sem se.
V skodelici čaja
počiva večer
in daljne luči
so prijazne igre energij.

KDO BO SANJAL VSE BESEDE?

Kdo bo sanjal cvetje,
ki zdaj mrlí v prvem mrazu.
Beli pogani mirno sanjajo v oblakih,
ki se ožarjeni vozijo nad skrivnostjo.
Kdo bo štel vse galaksije,
ki ženejo ves ta ples.
Čigave so zdaj te oči,
ki me mrzlo zaobjemajo
v otožju večerenja.
In kdo bo sanjal razbrsteno pomlad
na ustnicah mične šepetalke,
tihe vestne tkalke,
ki v zavestju spi.
Kdo bo sanjal vse besede,
na veter uglašene.

V ZRNJU KAVE, STOLETJE

Konji stražijo strani neba.
Pravica meča v brkatih glavah,
neurje v srcu.
Žalostne pasje oči
so se zaljubile v luč;
nič več, kot pogled ljubezni.
Za eno samo stoletje
v zrnju kave
je potrebno imeti časa,
da postaneš večna lahkota.
V zvoku je ugasnila noč.
Pustite dnevna poročila.
Strd časa bo mimo.
Čigavi otroci bodo še lahko podili
drobne vrabce veselja.
Nekje, prav zdaj molčijo ustnice,
za vedno prikovane v nesmisel.

TEMNE MEGLE

Temne megle,
le pojdite svojo pot!
Ker jaz sem poln zmot.
Jaz sem boben veselja.
Jaz sem skleda zmede.
Jaz sem meso hijen.
Jaz sem lubje vrbe.
Jaz sem obzorje
v črnem predpasniku,
kača v lasnici mladenke,
veter v vijolici,
in piščal na ustnicah
kamnite lepotice.
Jaz sem seme kristala,
slepota dneva,
oreh v travi
in solza v času.
O le pojdite, le pojdite
temne megle, v nedogled pojdite,
ker jaz sem pridih sebe.

MOJ POLNOČNI KONDOR

Vstani polnočni kondor,
silne ravnine naju vabijo.
Mene so izvolili
za novega carja
vetrovne pokrajine.
Vstani polnočni kondor,
z menoj pojdeš.
In zjutraj bodo tvoje peruti
mehka pestunja
mojemu ubogemu telesu.
V prah se bova stalila.
Moč besede
celi špranje neba.
O kondor,
berača višin sva!
Ko omahneva,
bo zgodovine že konec.

VETER SANJA JESEN V TVOJIH OČEH

Veter sanja, sanja
jesen v tvojih očeh.
Strmo me gledaš
in použiješ sredico
moje melanholije.
Vprašanj ni več.
Na šipah spi trudna,
davno dozorela svetloba.
Ti odhajaš!?
Vonj las me miri.
Vzemi, o vzemi
trnjavo vzglavje
najine ljubezni.
Pozabi, da obstaja telo,
dano za dušo,
da duša zida hišo,
in ne hiša duše.
Veter sanja jesen
v tvojih očeh....

ŠEL BOM MED MLADE MUMIJE

Mlade mumije
mrmrajo razkošne molitve
v zakristiji časa.
V vidčevi domišljiji
so dimne vrzeli.
Čas je darovan
črnemu pastirju
v tvojem srcu.
O velika skala skrivnosti!?
Čigave so poti,
ki sva jih odpoljubila
iz pozabe.
Rdeča domišljija
me odreši žerjavice v prsih.
Zapiraš vrata pred vsemi,
za vse večnosti.
Vsaj še enkrat vzklikni:
poljubi me!
Odšel bom
med mlade mumije.

BRATJE OGNJA

Bratje ognja
stopite v krog usode.
Razuzdajte konje.
Snemite si
epolete sonca.
Poljubite veter, ki kaplja
v večne vodnjake
naših duš.
Mar ne vidite,
da so nebesa v vsakem očesu.
Mar ne slišite pesmi jeseni,
ki je himna samotnih,
prebivajočih
na najvišjih mestih duha.
Bratje ognja
pozabite na luč,
ki ste jo nosili s seboj
in ste jo trosili
v temo bednih
bedno nakaženih
a zaman, zaman.
Pozabili ste,
da seme luči
čez tisočletja vzkali.

BILA SO JUTRA

Bila so igriva jutra
v naročju svetlobe
tvojega dihanja
v zrcalo.

Pomanjšan za hribom
tvojega napuha
sem postal oblak
nad pokrajino
tvojih oči.

Snidenja so umrla
v preprostih stvareh,
v besedi.
V medu na tvojih ustnicah.
V skledi polni zvezd
tvojih pogledov.

NOCOJ JE VSE VEČNOST

Vse je večnost:
bršljan v starem mestu,
razvnete oči na zabavi,
igra kresov v noči.
Da, vse je neminljivost.
Vsi smo ponovljivi,
v mnogih bitjih zaživeti,
v večno hlstavico odeti.
Nocoj je vse večnost....

DVA DNEVA V ENI NOČI

Vsi vetrovi spijo
v enem samem viharju.
Vsi bobni so v udarcih
tvojega srca.

Dva dneva
v eni sami noči.
In ena pot je dovolj
za vsa razpotja.

Saj vem, da vem
pa ne morem razumeti.
Kar um ve je le del vsega.
Ta vonj sivk....

Plitvo morje seje poljube
na mivko tvojega hrbta.
Če bi bil en sam val
bi večno poljubljal tvoje obale.

Minljivost v telesu.
Smrt sonca na gladini morja.
Največ kar zmore civilizacija je nagon
vse ostalo je le smrt tega.

Pa vendar, jutra bodo predrugačena.
V gaju oljk in zelenega mahovja.
V očeh je še nekaj bežnega
in besede so nevihta slovesa.

NOVE HIMNE

Arabske sanje v provinci.
Kmečke izbe v spominu.
Napuh heroina.
Orodje dobička.
Tanki za igračo,
video za dušo.
Ameriško zastavico
na nočno omarico.
In če tako nanese
s harmoniko do jutra.
Zapiti se!
Podjetje iti se.
Hej bratje!
Udobje vam je umrlo.
Sanje ste izsemenili.
In jutra so primerno velika,
da se vanje skožlate.
Čakajte na volitve,
uredite si majhno občino.
In blejajte, blejajte!
Križu prisegajte!
O, bratje,
v rit, z vašo ideologijo!
Z nasmehom vaših žena
je stvar znosnejša,
le tu in tam kakšen abortus
in lepotni kirurški poseg.
Zdaj pa bratje